

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚR SZABADÍTÓ KARJA

Énekek: 153; 168; 463

Lekció: Ézs 59,1-10

Alapige: Ézs 59,1a

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük Neked, drága mennyei Édesatyánk, hogy felébredhettünk, új napot hoztál ránk és az egész teremtett világra. Hadd lássuk ebben újból a Te meg-megújuló kegyelmedet és a teremtett világ felé való irgalmadat, szeretetedet, könyörületedet.

Megvalljuk Neked, Urunk, ahogy énekeltük is, szeretnénk, ha igaz lenne, hogy bűnbánó szívvel borul Eléd ezen a vasárnapon is a Te néped. Köszönjük, Urunk, hogy bűnbánó szívünket a kegyelem teljes bizonyosságában hozhatjuk Eléd, mert tudjuk, hogy Nálad bőséges a kegyelem, a megbocsátás, hogy nem vétkeink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmasságod mindig oly közel. Add, Urunk, hogy soha ne éljünk vissza ezzel a kegyelemmel, hanem éljünk vele! Soha ne azért vétkezzünk, mert úgyis megbocsátottad Jézus Krisztusban, hanem töredelmes szívvel tudjunk Eléd jönni, még akkor is, hogyha vétkeztünk; könyörögve és kérve, hogy emelj fel, tisztíts meg, és tisztogasd meg a mi szívünket, hogy a Te tisztaságodat lássuk Lélekben és igazságban!

Kérünk azért most is, hogy ne fordulj el szótlanul tőlünk, hiszen egyetlen reményünk az, ezen a mai reggelen is, hogy áhítjuk szent igéd szavát! Kérünk Téged, hogy szólíts meg bennünket a Te drága igéddel! Hadd legyen nekünk fontos, hogy mit akarsz mondani, és hadd szabjuk ahhoz egész életünket, cselekedeteinket, hétköznapijainkat, döntéseinket, hogy mit szóltál és hogyan vezetsz bennünket! Adj nekünk világosságot, igehirdetőnek és igehallgatóknak egyaránt! Jövel, Szentlélek Úristen, és töltsd be szíveinket teljesen!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a mai napi ószövetségi igeszakaszunk egyetlen versének egyetlen mondatából. Hallgassuk meg tehát az Ézsaiás próféta könyve 59. fejezet 1. versének az elejét, ahol így van megírva Isten igéje: „*Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna...*”

Kedves testvérek, Ézsaiás próféta könyvét olvassuk a Bibliaolvasó kalauz szerint, és úgy éreztem, hogy méltatlan lenne, hogyha legalább egy vasárnap ne vennénk elő ennek a csodálatos ószövetségi prófétai könyvnek a fő üzenetét, és ne figyelnenk rá. Hiszen, úgy telnek a hetek, hogy már az 59. fejezetnél járunk, és még vasárnap igehirdetés az Ézsaiás könyvből nem hangzott. Amikor elolvastam, hogy mi következik vasárnapra az 59. fejezetből, akkor nagyon megörültem neki, mert 1982. augusztus 15-én kaptam ezt az ígét egy kis ígés lapon, amely akkor, abban az élethelyzetben amiben én voltam, nagyon sokat mondott, és sok évig elkísért. Még a mai napig is őrzöm ezt a kis ígés lapot az egyik Bibliámban, hogy „*Ímé, nem oly rövid az Úr keze...*”

Ahogy elolvastam az egész 59. fejezetet, és belehelyeztem ezt az ígét a kontextusba, az ige üzenetébe, az volt bennem, hogy a testvéreknek is el kell, hogy mondjam ennek az igének néhány üzenetét ezen a délelőttön! Azt írják a történetírók, hogy amikor Augustinus megkérdezte Ambrosius püspököt a 4. század elején, hogy melyik az a könyv a Bibliában, amit egy frissen megtért ember először elolvasson, akkor állítólag Ambrosius azt mondta, hogy az Ézsaiás könyve, mert ő az Ószövetség prófétája és evangélistája. Tehát nemcsak prófétának hívta Ambrosius Ézsaiást, hanem evangélistának, az örömhír meghirdetőjének is tartotta.

Nézzük meg, testvérek, hogy kivolt ez az Ézsaiás! Nevének jelentése az, hogy „Jahve az üdvösség”. Éppen ezért, könyvében a központi üzenet az üdvösség, szabadítás, új élet, az új életben való járás. Ézsaiás jövendölt talán a legszebben, legbővebben az Úr Jézus Krisztus eljöveteléről, testet öltéséről. Ézsaiás nős volt; két gyermekének a nevét említi is a könyve. Valószínűleg előkelő származású próféta, befolyásos ember volt magasabb körökben is. Van olyan feltételezés – ez nincs benne a Bibliában – hogy Manassé király szétfűrészeltette, amikor egy odvas fában elbújt, és azt mondják többen, hogy talán órála szól a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében az, hogy „másokat szétfűrészelték”. Ezt bizonyosan nem tudjuk, de azt tudjuk, hogy hatvan évig volt hivatalban Ézsaiás, 740-től körülbelül, és négy király idejében prófétált a déli országrészben.

Könyvének fő üzenete az, hogy Isten a szabadító, és a megszabadított nép pedig szentségben járjon az ő Urával. Eszembe jutottak azok az újszövetségi ígék, amelyekről Pál apostol, meg az apostolok írnak, tulajdonképpen ugyanígy. Gondoljunk csak arra, amikor az apostol azt írja: amiképpen vettétek az Urat, a Krisztust, akképpen járjatok is őbenne! Vagy azt mondja egy másik helyen: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amelyben elhívattatok, teljes tetszésére az Úrnak! Ézsaiás kora egy nagyon nehéz kor volt, mert ebben az időben Isten népe életében történik egy hatalmas csapás: 722-ben Asszíria megtámadja az északi országrészt, az északi törzseket. Ézsaiás prófétálása pontosan arra a

korra esik, amikor az északi országrészt lerohanják, megtámadják, és Isten így megbünteti őket.

Ézsaiás valami egészen különöset fogalmaz meg, ha az 59. fejezetet megnézzük. Tulajdonképpen nem az asszír támadással foglalkozik. Nem azzal, hogy egy idegen nép lerohanja az országot, aztán később lerombolják a templomot, megszűnik a kultusz, megszűnik az istentisztelet. Egészen más üzenetet hordoz. Nem azzal van a baj, hogy egy idegen nép betör az országba, és rabságba hajtja Isten népét, hanem az a baj, hogy anélkül is, hogy ezek az idegen népek bejönnének az országba, az Isten népe azoknak a népeknek a kultuszát, kultúráját, vallását, bálványimádását veszi át.

Ézsaiás erről beszél: „Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istentektől”, és nekünk, magyaroknak, ez különösen nagy üzenet, mert mi is olyan ország vagyunk, ahol mindenféle nép megfordult már. Szinte azt lehet mondani, hol tűzbe, hol vízbe vetett bennünket az Úr. Hol ez a nép igazott le bennünket, hol az. Hol ez tört be, hol az. Ezen lehet siránkozni, és lehet keseregni, hogy mi mindent romboltak ezek az idegen népek itt az országban, amire lehet mondani, hogy talán még most se tudtunk helyrejönni, de Ézsaiás arról beszél, amikor az Isten népe életébe egy nép se jött be a határon túlról, egy nép se igazta le a népet, de valami akkor is bejött a szívekbe: bejött a bálványimádás. Bejött az idegen Isten szeretete. Bejött az, amiről itt beszél Ézsaiás: „Nincsen, aki az igazság mellett szólna, és nincsen, aki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek.” Sokkal inkább arról van szó, hogy Isten gyermekei, Isten népe, ennek az országnak a lakói importálják az engedelmiséget. Beszűrődik az magától is; bejön a szívekbe, a gondolatokba, a cselekedetekbe.

Jézus Krisztus arról beszél, hogy „ne attól féljete, aki a testet öli meg” – nekünk mindig az volt a bajunk, ami a lelket fertőzi meg! Én tudom mondani, mert az utolsó évtizedeket már átéltem, hogy amikor egy idegen hatalom volt uralmon az országban, és egy idegen hatalom kényszere alatt élt a nép, Isten népe akkor is lehetett szabad, és Isten népe akkor is dicsérhette az Urat, és engedelmeskedhetett az Úrnak! Én legalábbis így láttam azok életében, akik hitben előttem jártak, akikre hitben felnéztünk, akik hitben hoztak döntéseket, és akik úgy álltak meg akkor, mint Dániel és társai az idegen uralom alatt. Dániel ott is kinyitotta az ablakát, és akkor is napjában háromszor leborult. Hiába volt rabságban, szolgaságban, idegen nép igája alatt, de az ő lelkében szabad volt. És hiába van egy országban úgymond szabadság, demokrácia, hogyha a szív megkötözött, ha ott a közöny, ha ott az istentelenség!

Nézzétek meg a nyugati országokat! Van olyan ország, ahol alig volt háború. Azt gondoljátok, hogy tele vannak a templomok, és az Isten népe hő imát mond az Úrnak? Nem, mert megfertőzi a nép szívének a kövéredése: „megkövéredett e nép szíve”; és attól függetlenül még minden istentelenséget lehet importálni, nem kell ahhoz betörni egy idegen népnek, leigázni, rabságba hajtani, templomot elpusztítani. Én vallom, hogy a hithű zsidó, amikor a templomot elpusztították, akkor is azt mondta, amit az egyik énekünkben éneklünk: „Ben-

nem az Úr temploma, Általad készüljön!” Az Úr temploma itt van a szívben, itt dicsérem az én Istenemet! Ebben senki nem tud megakadályozni! Ebben senki nem tud korlátozni! De egy valami tud korlátozni: az importált bűn, az importált istentelenség, az importált bálványimádás.

Ennek a könyvnek csodálatos üzenete van ami számunkra: „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna.” Ézsaiás könyvére nagyon sokszor hivatkozik az Újszövetség. Jézus azt mondja a Máté evangéliuma szerint, hogy „helyesen prófétált Ézsaiás, amikor azt mondta...”; Vagy gondoljatok arra, amikor Jézusnak az Ézsaiás tekercset odaadják és felolvassa: „Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek evangéliumot hirdessek, a foglyoknak szabadulást, a vakoknak szemük megnyílását”. Amikor visszaadja a tekercset, azt mondja: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti fületek hallatára.” A szerecsen komornyik az Ézsaiás tekercset vette meg Jeruzsálemben, elkezdte olvasni, Filep mellé ült, és az írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki a Krisztust.

Sok áldás származott abból, ha valaki az Ézsaiás könyvét olvasta, de csak akkor, hogyha abból a Krisztust kereste! Ha abból a Megváltót kereste! Hogyha az az Isten ragyogott fel neki, aki Ézsaiásnak, aki úgy ír, hogy „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna...” És ne felejtsük el, hogy az apostolok is hányszor idéznek az Ézsaiás könyvéből! Pál apostol, János apostol hányszor említik, hogy „ahogyan meg van írva Ézsaiásnál”!

Három kérdést vizsgáljunk meg most röviden ennek az igének a kapcsán, hogy „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”! Az első, hogy Ézsaiás tulajdonképpen ezzel azt fejezi ki, hogy Isten népe az őt körülvevő vagy a benne uralkodó nyomorúságért vajon kit vádol, kit tesz felelőssé? Ez mindig nagy kérdése az embernek, amikor az Isten gyermeke nehéz helyzetbe, nagyon szorongatott helyzetbe kerül. Lehet ez testi szorongatás vagy lelki; lehet ez valamilyen külső vagy belső; akkor kit tesz felelőssé? Az bűn, ha az ember mindig valamilyen felelőst, bűnbakot keres. Az első bűnesetben is így volt: „Nem én vagyok a felelős, hanem az asszony!” – mondja Ádám. „Ő adta nekem.” Az asszony azt mondja: „nem én vagyok a felelős, a kígyó ámított el, a kígyó csapott be!” A Bibliában hányszor előfordul, amikor Isten népe egy szorongatásban, egy nehézségben azt gondolja, hogy az Isten lett tőle messze, hogy az Úr távozott el!

„Ímé, nem oly rövid az Úr keze” – mondja Ézsaiás. Azért, mert sokan úgy gondolták, hogy megrövidült az Úr keze. Már messze van tőlünk a segítség. Tehát, elkezdtek vádolni az Urat, Ézsaiás pedig megmondja az igazat, a valót: „a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját tielőttetek, hogy meg nem hallgatott.” Ézsaiás azt mondja ezzel, hogy nem az Isten lett messze tőlük, hanem ők kerültek távol az Úrtól, mert Isten örökévaló. Isten ugyanott van, ahol volt. Ők távoztak el, és kerültek messze az Úrtól. Olyan lett a bűn, mint egy fal: bűneitek választanak el Istentől benneteket, és azt mondja: ezt a bűnfalat, ami ott emelkedik, nem a bűnbánat töri át – mert mi sokszor így gondoljuk –, hanem a kegyelem. „Ímé, nem oly rövid az Úr ke-

ze, hogy meg ne szabadíthatna...”Mi ilyenkor úgy gondolkozunk, hogy „tarts bűnbánatot!” „Lásd meg a te bűneidet!” Ézsaiás meg azt hirdeti, hogy van egy szabadító Istened. „Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”!

Ez hasonló ahhoz, mint amikor bemegy valaki az orvoshoz, és mielőtt megvizsgálná és kimondaná a diagnózist, már előre felírta a gyógyszert. A Biblia szerint ez a kegyelem! Már előre fel van írva a gyógyszer, megvan a terápia, és utána felfedi a bajt! Ezzel kezdődik az 59. fejezet: nem olyan rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna! Nézzétek meg a Tízparancsolatot, hogyan kezdődik! Egy kedves osztrák protestáns teológus, akit sokszor idézek, nem is úgy mondja, hogy Tízparancsolat, hanem a „Tíz szabadság”. Csodálatos kifejezés, és azért mondják ezt a teológusok, mert a Tízparancsolat nem parancssal kezdődik, hanem azzal, hogy „Én vagyok a szabadító Isten”, „Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomból!” Azért, mert „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”. Mert ott se rövidült meg az Úrnak karja, bár sokszor úgy gondolta a nép! Majd később, a babiloni fogságban gondolják úgy, hogy „itt olyan messze van tőlünk Isten, hogy nem is hallja a hangunkat, itt nem is lehet énekelni!” Azt mondja az egyik zsoltár: a hegedűinket fűzfákra aggattuk; az éneklő szerszámainkat felakasztottuk. És akkor azt mondja Ézsaiás: nem oly rövid az Úr keze! El ne felejtsd! Írd be a szívedbe, hogy „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!” A valóság az, hogy az általad emelt bűnfalat áttöri a kegyelem. Jézus Krisztus belép egy embernek az életébe, bár az emeli a falat, beengedi a bűnt, gyönyörködik benne, de a kegyelem ott, ahol akarod, megjelenik, mert az Úré az egész föld: Babilonban, Asszíriában, Magyarországon, akárhol! „Nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!”

Másodszor jelenti ez azt is, hogy kinek tartom az én hatalmas Uramat. Ézsaiás így tartotta számon Istent, hogy „nem oly rövid az Úr keze”! Milyen szép képet használ Ézsaiás, amikor a kézzel illusztrálja, hiszen a kéz azt jelenti nemcsak a Bibliában, hanem a hétköznapi nyelvben is, hogy a kézzel teszünk, dolgozunk, cselekszünk. Mózes is így mondta, amikor kijött a nép: hatalmas kézzel és kinyújtott karral hozott ki bennünket Isten Egyiptomból. Ott is ezt a képet használja. Tudjuk, hogy az Isten lélek, de amikor azt mondja, hogy „karja”, ezzel azt akarja kifejezni, hogy hatalmas erővel hozta ki. Van egy cselekvő Isten, egy olyan Isten, aki tesz az Ő népe érdekében, hatalmas kézzel és kinyújtott karral. Az 5. Móz.33,27-ben azt mondja: „alant vannak örökkévaló karjai”, mikor az Isten népe azt mondja: „ügyemmel nem gondol Istenedem.”

A nép úgy gondolta, hogy rövid az Úr karja. Rövid ahhoz, hogy elérjen! Rövid ahhoz, hogy megfogjon! Rövid ahhoz, hogy kiemeljen! Ézsaiás meg azt mondja: testvérek, nem oly rövid az Úr keze! Miért gondolkozol úgy, hogy megrövidült az Isten karja? Hát „alant vannak örökkévaló karjai”! A Mózes könyvében azért szép, hogy ezt mondja Mózes, hogy „örökkévaló karjai”, mert ez a jövőre is vonatkozik, hogy ezek akarok, örökkévaló karok. Nem úgy van, hogy egyszer ilyen, másszor olyan, hanem örökkévaló! Leérnek a te életedig ezek akarok, és ne gondolkozz úgy, hogy megrövidült az Úr keze, elfordult tőlünk a mi Istened, vagy elfeledkezett rólunk a mi Istened!

Dávid azt mondja a 18. Zsoltárban: „Lenyúlt a magasból és felvett engem!” Ebben a zsoltárban Dávid az üldözői, az ellenségei miatt panaszkodik, hogy körülvették őt, főleg Saul, aki az életére tört, és akkor egyszer csak megszólal a hit, megszólal Isten gyermekének a bizalma, és azt mondja: „Lenyúlt a magasból és felvett engem!”

Kinek tartod a te Istenedet? Olyan jó lenne, ha együtt vallanánk ma azt, testvérek, hogy én olyannak tartom az én Istenedet, mint akinek akarja nem rövidrevidült meg!

És milyen erővel, milyen hatalommal ruházod fel a te Istenedet? Látjátok, Ézsaiás ilyen hatalommal, ilyen erővel ruházta fel, hogy „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”! Mi a hit? „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” (Zsidók 11,1) Ennek az ígének a fényében hadd fogalmazzam meg most így, hogy a hit azt is jelenti, hogy a te Uradat, Istenedet, az Őt megillető és Őt jellemző korlátlan hatalommal és erővel ruházod fel. Amikor minden hatalmat és minden erőt Neki tulajdonítasz.

Elkezdtem gondolkodni, hogy kik azok, akik hittek úgy, hogy Istent korlátlan hatalommal és korlátlan erővel ruházták fel. Ábrahám olyan erővel, olyan hatalommal ruházta fel Istenedet, úgy gondolkodott: ha a fiát megöli, Ő még a halálból is képes feltámasztani! Mózes szüleiről olvassuk a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében: hit által rejtegették a gyermeket, mert nem féltek a király parancsától! Hittek, mert olyan hatalommal ruházták fel Istent, az ő Urukat, hogy azt mondták: neki nagyobb a hatalma, mint a fáraónak! Azt mondták: nekünk nem a fáraótól kell félnünk, meg a fáraó parancsaitól, nekünk az Isten törvényeit kell megtartani! Mi Őhöz ragaszkodunk! Miért? Azért, mert Mózes szülei nem a királyt ruházták fel hatalommal és erővel, hanem az ő Istenedet.

Éppen ezért, a hit az, amelyik vallja, hogy a mi Urunk karja nem oly rövid, hogy meg ne szabadíthatna! A hit az, amikor valaki minden földinél, emberinél nagyobb hatalommal és erővel ruházza fel az ő Istenedet, és azt mondja, hogy Nála semmi nem lehetetlen! Mária azt kérdezi: hogyan lehetséges ez? A következő percben már azt mondja: de legyen nékem a Te beszéded szerint! Miért? Azért, mert minden körülmény ellenére nagyobb erővel és hatalommal ruházom fel az én Istenedet. Meggyőződésem, és vallom, hogy az hisz igazán, aki így tud nézni a láthatatlanokra, vagy nem is a láthatatlanokra, hanem „a Láthatatlanra”, hogy „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!”

A történetírók feljegyezték, hogy egyszer Luther Márton nagyon elcsüggedt, mert az Isten kedves gyermeke is elcsüggedhet, és bement hozzá a felesége ilyen csüggedt állapotában, és azt mondta: te, Márton, meghalt az Isten! Persze erre rögtön felemelte a fejét a nagy reformátor és azt mondta: asszony, hogy mondhatasz ilyet, hogy meghalt az Isten? Azt mondja neki a felesége: hát, hogy ha a nagy Luther Márton ilyen elcsüggedt, ha ennyire el van keseredve, akkor bizonyára csak azért van, mert meghalt az Isten! Luther elszégyellte magát, és azt mondta: igazad van! És elmondta a zsoltárt: „Miért csüggedsz el lelkem, és

miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az ő orcájának szabadításáért.”

Elmondok a testvéreknek egy személyes példát az életemből, amikor ilyen szorongatott helyzetben voltam többször. Én inkább kerestem a nyugtatókat, hogy bevegym, és nekem is van egy ilyen feleségem, aki elém tárta az aznapi igét. Az volt az aznapi ige, hogy „nem következik be az, amitől félsz”, és nekem is így kellett elszégyellni magam, mint Luthernek. Hogyha ezt mondja a mai igénk, ha Isten megígérte, hogy „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna”, akkor miért akarod a nyugtatókat bevenni? Akkor „bízzál az Úrban, mert bőséges nála a szabadítás”!

Nem tudom, testvéreim, hogy ma van-e valaki közöttetek, aki elcsüggedt, talán azért, mert kapott egy rossz orvosi leletet; mert beteg lett; mert gyásza van? Van-e valaki közöttetek, akinek a munkahelyén van valami szorongató tényező? Aki nem jön ki a főnökével vagy a beosztottjával; vagy valami keseríti az életét, én azt kérem, hogy ma együtt írjuk be a szívünkbe ezt az igét: nem olyan rövid az Úr keze! Ha félsz a jövőtől, ha félsz a holnapi naptól, ha félelmeid vannak, írd be a szívedbe a mai igét: nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!

Ne felejtse el, hogy a hit az, amely mindent az Úrnak tulajdonít, amely nem vesz ki a kezéből semmit, amely nem privatizálja a gondokat, hanem odaadja az Úrnak úgy, ahogy Jóbnak mondták: „Bízd csak azért magadat ő reá, és légy békekességben: ezekből jó származik reád!” Mert „nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!” Bízzál ebben a szabadító Istenben, hogy az Övé vagy, és bűneid, ha bántanak téged, feltámadnak ellened, akkor vedd tudomásul, hogy jön a mi Urunk, az egeken száguld segítségére! Amikor Jézus Krisztusban az Isten lenyúl, akkor a Golgota keresztjéig érnek ezek a karok! A húsvéti nyitott sírig érnek ezek akarok, a feltámadás csodájáig, a „Jézus él” boldog bizonyosságáig! Hogy’ mondhatnád azt, hogy rövid az Úr karja, nem tud rajtunk segíteni, nem tudja a mi kérdéseinket megoldani!

Valljad a szíveddel, vallja a hited, hogy nem rövid az Úr karja: meg tud szabadítani! Boldog szívvel és hálás étellel áldjuk Őt ezért a szabadításért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Bocsásd meg, Urunk, hogy olyan sokszor elfelejtkezünk arról, hogy nem rövid a Te kezed. Köszönjük, hogy fölöttünk tartod, hogy a Te csodálatos, meghosszabbított kezed az a Jézus Krisztus, aki eljött értünk azért, hogy megtapasztalhassuk, alant vannak örökkévaló karjaid. Szabadító ez a kéz. Kérünk azért Téged, Urunk, hogy a hétköznapokban se vegyük le erről tekintetünket!

Kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket több hittel, Urunk! Azért kérünk, hinni taníts, hogy az erőt, a hatalmat, a megoldást, a szabadítást Neked tulajdonítsuk, mert Te vagy a szabadító Isten, Te vagy a történelem Ura! És megvalljuk Neked, Urunk, hogy sokat keseregtünk amiatt, hogy népek leigáztak bennünket, és olyan kevésszer vettük észre azt, hogy bűneink választottak el

Tóled. Olyan kevésszer vettük észre azt, hogy mi magunk hoztuk be a hitetlen világ bálványimádó, mammonimádó szeretetét. Mi magunk hajoltunk el: a probléma nem a környezetünkben, nem az országunkban volt, hanem a szívünkben, amely nem Neked dalolt már; az akaratban, amely nem hajolt oda és simult oda a Te akaratodhoz; az érzelmeinkben, amely nem Téged szeretett egyedül, az Urat, teljes szívből, lélekből, elméből és erőből.

Köszönjük, hogy Te adsz nekünk új szívet, mert szabadító Isten vagy. Te adsz nekünk tiszta szívet, és amikor bepiszkítjuk és megfertőződik ez a szív, akkor Te mosod meg újból a Te drága, szent véredben, Úr Jézus Krisztus, mert valljuk, hogy a Te szent véred bűnt befedez, tisztára mossa ruhánk. Köszönjük, hogy így járhatunk, mint a Te néped. Így járjunk, kérünk, a következő héten munkánkban, tennivalóinkban, örömünkben, bánatunkban, családjunkban, kapcsolatainkban, döntéseinkben! Hadd gondoljunk vissza egész héten erre a bátorító ígére, hogy nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna!

Köszönjük, hogy Te vagy a nyugalomunk, a békességünk, az örömünk minden forrása. Kérünk, hogy így mutasd meg a Te hatalmat a mi életünkben: nagyságodat, fenségedet és dicsőségedet!

Ámen.

463. ének

1. Isten élő Lelke, jöjj, Áldva szállj le rám,
Égi lángod járja át szívem és a szám!
Oldj fel, küldj el, Tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám!

2. Isten élő Lelke, jöjj, légy vezérem itt,
Ó, segíts, hogy hagyjam el bűnök útjait!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, légy vezérem itt!

3. Isten élő Lelke, jöjj, hadd lehessenek szent,
S Jézussal légyek egy már e földön lent!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, hadd lehessenek szent!

4. Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj,
S majd a végső harcon át mennybe fölragadj!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj!